

Inger Gautier Schmit: Det har glædet mig meget gennem den højtærede Minister for offentlige Arbejder at høre, at man indenfor Statsbanerne har Overvejelser med Hensyn til Nedsættelse af Taksterne for Forsendelse af Cykler. Jeg tror, det vil vække stor Glæde blandt de mange, navnlig unge, Mennesker, som benytter dette saare demokratiske Befordringsmiddel.

Jeg vil gerne takke den højtærede Indenrigsminister for hans venlige Imødekommenhed overfor min Henstilling til ham om at medvirke til strengere Forholdsregler, hvor det gælder om at bekæmpe de mange daarlige og usunde Boliger, som endnu findes i den gamle Bydel i København, Boliger, som i høj Grad bidrager til, at de Børn og unge, der her vokser op, kommer til at vokse op under Forhold, som kun kan virke nedbrydende paa dem, baade i legemlig og sjælelig Henseende. Den højtærede Indenrigsminister sluttede sin meget venlige Tale til mig med de Ord, at han haabede, at den Boliglov, han muligvis vilde fremlægge, kunde faa min Støtte, idet han selv havde Øje for, at der her var meget uheldige Forhold, som i høj Grad trængte til at forbedres. Nu skal jeg ikke i al Almindelighed gaa ind paa Boliglovgivningen overfor den højtærede Minister, jeg skal kun sige, at jeg selvfølgelig med stor Interesse vil se paa de Forslag, der bliver fremlagt. Det er jo ikke givet, at min Opfattelse af hele dette samfundsvigtige Spørgsmaals Løsning vil falde sammen med den højtærede Ministers, men hermed vil jeg ingenlunde indrømme, at min Interesse overfor hele dette Spørgsmaal ikke skulde være lige saa dybtgaaende og alvorlig som Ministerens, selv om vi maatte mene, at der kunde være forskellige Veje at gaa frem ad med Hensyn til de praktiske Midler til at bekæmpe de uheldige Boligforhold.

Jeg vil saa gerne henvende nogle Udtalelser til den højtærede Justitsminister, som, hvor ondt det end gør mig at maatte sige det, skuffede mig i høj Grad ved sin Omtale af det kvindelige Politi, som jeg havde lyst efter. Jeg kan sige, at jeg ud fra mit tidligere Kendskab til den højtærede Justitsminister havde ventet et noget mere positivt Svar. Jeg mindes jo endnu den Glans, der stod om den tidligere Statsminister Zahle, da han i 1919 for første Gang forelagde Lovforslaget om Kvinders Adgang til Tjenestestillinger og Hverv, og jeg havde derfor haabet, at den højtærede Minister havde vist noget større Interesse for, at Kvinderne ogsaa paa Politiets Om-

raade kunde komme til at løse de særlige Opgaver indenfor denne Etat, som maatte være egnede for Kvindens særlige Evne. Men den højtærede Ministers Svar var holdt i al Almindelighed. Det var de sædvanlige Udtalelser, som Politiautoriteterne altid har givet, naar man i de Aar, der er gaaet siden 1919, har henvendt sig til disse om at indføre kvindeligt Politi i større Udstrækning. Det var en Forsikring om, at alt var udmærket paa dette Omraade; man har ved Politiarbejdet enkelte Kvinder, der gør deres Arbejde tilfredsstillende, og alt er her, som det skal være. Jeg vil alligevel henstille til den højtærede Minister ikke alene at sætte sin Lid til Politiautoriteternes store Tilfredshed, thi hvem naar saa vidt i Selverkendelse, at man skulde indrømme, at man ikke er tilstrækkelig kompetent til at udføre den Gerning, man er sat til? Nej, der skal mere til, der skal somme Tider Øjne udefra, som kan opdage, hvor det kan blive endnu bedre. Det var disse klare og neutrale Øjne, jeg havde haabet den højtærede Justitsminister havde siddet inde med, saaledes at han havde forstaaet, at her var virkelig et Omraade, hvor Kvindens Evne ikke i tilstrækkelig Grad var taget i Brug. Nu hentydede den højtærede Minister til, at man i England havde nedsat Antallet af kvindelige Politibetjente; og denne Udtalelse har jeg hørt mange Gange før. Men det, jeg gerne vil henstille til den højtærede Minister, er at interessere sig for, at vi faar en Ordning svarende til den, man har indenfor Politiet i Hamborg, en By, der dog i det store og hele paa mange Maader kan sammenstilles med vor Hovedstad. Man har dernede indenfor Kriminalpolitiet en særlig kvindelig Afdeling, som har sine Kontorer paa selve Raadhuset, altsaa et særligt Departement indenfor Politiet med en kvindelig Politiinspektør og forskellig underordnet kvindelig Politihjælp. Det er en saadan Ordning, jeg meget gerne vilde have, vi skulde have indført her i København, saaledes at alt, hvad der angaar Kvinder og Børn, som kommer for Politiet, ganske automatisk gleder over til dette Kontor. Dette, at man i Ny og Næ tilkalder en kvindelig Politibetjent, naar en Kvinde eller et Barn skal afhøres, kan slet ikke sammenlignes eller sammenstilles med den Ordning, man har i Hamborg, og jeg vil gerne henstille til den højtærede Justitsminister ikke at lade Sagen falde paa det nuværende Tidspunkt med Løftet om, at han til sin Tid, naar der skal være Lægeskifte ved Politiet, vil sørge for, at der bliver ansat en kvindelig Læge for de Kvin-